

ליקה גרות שבת. היין היה מזוג בכוס הרב קידוש. סעד את סעודת השבת ואחר טיול קצר בדירה עלה על מיטתו. כעבור חצי שעה ביקשה אשתו מפקיד הקבלה של המלון: "קרא לרופא. הרב מרגיש לא טוב." ד"ר מאיר סגן-כהן, מנהל המחלקה למחלות חזה בבית-חולים הרסה, שבא, שאל את השר על הכאבים שחש בחזהו ובזרועותיו, קבע כי היו אלה תוצאה של התקפת לב. הוא לא אמר זאת לחולה, רק נתן לו כדור רים להרגעת הכאבים ופקד עליו לשכב במנוחה.

אלא שהרב לא יכול היה לישון. תחילה ביקש מאשתו שתספר לו סיפורים מהיני נעוריה, בתיקה וסיפוריה ירגיעו אותו. אך הכאבים חזרו ופקדו אותו ביתר חוזקה. לבסוף ביקש מאשתו: "קרא לי את הרב סעדיה". היא מיהרה להתקשר עם הרב סעדיה לופס, סגן המנהל הכללי של משרד הדתות ויד ימינו.

לופס התפלא תחילה על הקריאה הד חופה, אך מיד לאחר מכן הבין כי קרה משהו חמור. הוא מיהר אל מיטת השר, אחרי הזמין את הפרופסור משה רחמי לביק. דיקן הפקולטה הרפואית בירושלים. בדרך אסף גם את מזכירו המסור של השר, אברהם הדס.

מן הרגע הראשון בו התכנסו בסרקלין הדירה הקטנה, היה ברור כי הסוף קרוב. פרופסור רחמי לביק הודיע כי אין ביכולתו לעשות דבר, והלך. לפנות בוקר נקרא שוב ד"ר סגן-כהן. גם הוא אמר שאין ביכולתו לעשות דבר, וכי ישוב אל החולה בבוקר. ברגע זה נשמעה נהיה מחדרו של השר, שלושה רצו פנימה ומצאו אותו צונח על מיטתו, אחרי שניסה במאמץ אחרון להת רומם. אולי נקרא לפרופסור רחמי לביק? הציע לופס. ד"ר סגן-כהן בוחן את החולה. "מאוחר מדי", הישיב. הדס כיסה את פניו

הפיתוי של רון

שעה שמשעה שרת מסר את עדותו בפני ועדת החוץ והבטחון של הכנסת בפרשת לבון, הוא פנה לפתע לח"כ חרות, אריה בן-אליעזר, והטיח לעברו: "אני מבין שאתה לא היית רוצה לראות אותי כראש ממשלה." השיב לו בן-אליעזר: "זה מפתיע אותך? הלא חברים שלך לא היו רוצים לראות אותך בתפקיד זה." הודה שרת בעצבו: "זה יודע לי". לפני ישיבתה של הוועדה, נוהגים חבריה המקי דימים לבוא לשוחח בניהם. באחת הישיבות הזדמנו ח"כ חרות, הד"ר יוחנן באר, והח"כים של המזרחי, יצחק רפאל ושלמה רוזנברג. הוביל באור את שני חבריו לחצר בנין יושב ראש הכנסת בקריה, באמרו: "בוא, נלך למקום שם נולד ניר". החכים, שנזכרו כי רעיון הקואליציה לשם בחירת נחום ניר ליושב ראש הכנסת נולד באותו מקום, חייכו. . . . באותה הזדמנות תינה רוזנברג, שהוא גם תת שר הפנים, את צרותיו לפני העתונאים: "ישיב ראש מועצת הסרטים שלי מתחנן בפני תמיד: מתי אוכל לתת לך כרטיסים לקול-נוע? אני כל הזמן אומר לו: אין לי זמן!". . . . בפני פיתוי גדול עמד מזכיר אגודת העתונאים, משה רון, בעת ביקורו האחרון בארצות-הברית. העתון הניו-יורקי דיילי ניו, הציע לו סכום של 40 אלף ל"י עבור פירסום הסיפור המלא של פרשת לבון. נאחז רון: "אף פעם לא היה סכום כסף כה גדול כה קרוב אלי". . . . רגשות חשיבות מיוחדים גילה השבוע ראש עיריית סבריה, משה צהר, בעת פסטיבל הכי נרת שנערך בעירו. כאשר נבחרה מלכת הכינרת, ניגש אליה צהר ואמר: "אני נותן לך את הזכות לנשק לי". כשעשתה הנבחרת בקבשתו, ציחק צהר: "עוד אחת". . . .

אריק ושושיק לביא בכרדביי מקום חמישי בטבריה

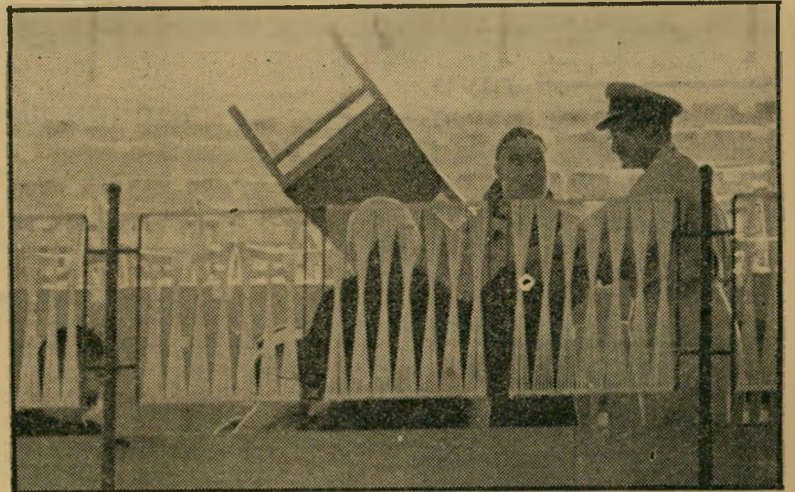
במצב בלתי נעים מצא את עצמו גם המבקר, הד"ר חיים גמזו, שבשעת ביקורו בפאריס חלה בשפעת ונפל למשכב. טיפל בו רופא יהודי במקרה מישראל — ח"כ חרות הד"ר שמשון יוניצ'מן — . . . הבמאית הקיבוצנית "שולמית בת" דורי, הגיעה בעת שהותה בארצות-הברית להוליבו. וכמו כל מבקר בבירת הסרטים, הלכה גם היא לבקר באחד האולפנים שעת הסרטה. כשנכנסה שולמית לאולפן שאלה את איזה שחקן מסריטים. "את אלביס פרסלי", השיבו לה בגאווה. שאלה שולמית בתמימות האופינית לאנשי קיבוצי השומר-הצעיר: "מי זה?" תיכף רצו לגרש אותה כיוון שכל המזכירות עמדו על סף התעלפות. כשראתה שולמית את התגובה החלה אף להתגאות בכך שאינה מכירה את אלביס. מיד הכניסו אותה לרשימה ה"שחורה", ויתכן שהיו זורקים אותה מהוליו-בוד לולא הסבירה לבסוף שבגלל התעסקותה בתרבות הקיבוצים, לא היה לה זמן להת-פנות למאורעות התרבות בעולם הגדול. . . . אגב, שולמית ביקרה גם בשמורת טבע אינדיאנית בארצות-הברית, שם פגשה ברוב טבעי שהתקרב עד למכוניתה ואף הציץ דרך החלון. למולו של הדב הוא הסתלק מהר. אחרת, אומרים ידידיה של שולמית ששיתפה כבר בעבר גמלים וסוסים בהצגה תיה, היתה היא מגייסת אותו לאיזו הצגה בקיבוץ. . . . אריק לביא החל להופיע בהצגת אימרה המתוקה בכרדביי. הצליחה וקצרה ביקורות נלהבות, כשכל המבקרים מנבאים לה אורך ימים של שני תיים. אריק ממלא את התפקיד החמישי בחשיבותו בן 21 משתתפי המחזה, ובהתאם לכך מופיע גם שמו בפירוסומים. בתוכנית נאמר על אריק בן השאר: "שירת שלוש שנים במחתרת, והופיע לאחרונה בטבריה הראשון—גיבעה 24 אינה עונה". אחרי הצגת הבכורה נערכה מסיבה להשקני המחזה בטבריה בכרדביי, בהשתתפות כוכי בים כמו לורנס אוליבייה, אנטוני קווין וטוני ראנדל. סיפרה אשתו של אריק, שושנה שני: "עם ראנדל היתה לי אפילו שיחה ארוכה והוא סיפר לי שהוא מעריץ גדול של מסקין, אותו הוא מחשיב כאחד השחקנים הגדולים בעולם. הוא ראה אותו לפני שנים, כשהבימה ביקרה באמריקה". למרות ההצלחה מתכוון הווג לביא לחזור ארצה תוך שנה. . . . אם עוסקים באימרה המתוקה, כאן המקום להודיע ש התוכנית להעלות מחזה זה בישראל ה"ת בטלה. הסיבה: דרישות כספיות מופרות של שחקנים, שכמה מהם דרשו מאה ל"י לערב, והודעתו של אורי זוהר כי יוכל להש-תתף בהצגה רק שלושה חודשים כמיתון ש-עליו לחזור ללימודי הפילוסופיה באוני-ברסיטה. . . . יהודית קורן, שחקנית הקאמרי לשעבר, וכיום כוכבת התיאטרון של העיר דיסלדורף בגרמניה, התארסה לאח-רונה עם ישראלי בשם יהושע קופרשטיינר, העוסק בהפצת טרנסיסטורים יאפניים. מתנת הנישואים שלה: מכונית ספורט יגואר.

בזמנו שגריר ישראל בברית-המועצות. נזכר מולוטוב: פגשתי אותה במסיבת גן במוסק-בה והזמנתי אותה ללוש עמי בסירה. כמוי בן יתר עם האמא שלה. . . . זמן קצר לפני פטירתו, אירע לשר הדתות יעקב משה טולידאנו מקרה בלתי נעים. כאשר ירד ממכוניתו לפני ביתו ברחוב לילנבלום בתל-אביב, קרא לעברו נער הלומד בבית-ספר תחמוגי הסמוך, קריאת גנאי הקשורה בשואיו. השר שלח את נהגו ללמד את הילד לקח ובעצמו הלך למנהל בית-הספר להתלונן על הנער.

★ ★ ★

הקול של ריקה

עתה מתברר כי הסיפור אודות הסופר הפולני מארק חלאסקו, שכאילו נשא את כוכבת הקול-נוע הגרמניה סונייה זימן לאשה בחתונה סודית בכנסיה בישראל, הוא מופרך. חלאסי קו עומד לשאת את סונייה לאשה בחינה, ואף הזמין את אמו לחתונה בשיחה טל-פונית ישירה בין ברלין לירושלה. דבר אחד שהתברר הוא, שחלאסקו חתם עוד לפני בואו לישראל חוזים עם מול"ים על כתיבת ספרים, ואף קיבל מפרעות על כך, ועד כה טרם התחיל לכתוב מילה מספרים אלה. . . . בוקר אחד גילתה הזמרת ריקה זראי, המופיעה עתה במיסיסקול בובריה בפאריס, כי איבדה את קולה. היא היתה נפחדת מאוד וניסתה להתקשר עם מנהלי ההצגה כדי לבטל את הופעתה, אותו ערב. אולם עד שהצליחה לעשות זאת לא יכלו מנהלי ההצגה למצוא זמרת אחרת שתחליפה כוכבת ראשית. לבסוף נמצא הפיתרון: ריקה תעלה על הבמה, תחיל לשר, תגלה כי איבדה את קולה, תפרוץ בכבי ותבקש מהקהל לשחררה מהופעה באותו ערב. . . .

כסא מונך בידי אסתר טבאג, אמה של הרבנית מרים טולידאנו, כדי לגרש צלם עתונות שביקש בשעה שישיבה בעזרת הנשים של בית כנסת

כסא מונך

בכף ידו וועק: "שמע ישראל, אדוני אלוהינו אדוני אחד!"

כאשר התפשטה הידיעה על מות קטיבת הראשונה: "מיסכן. . ." למחרת הופיעו מודעות-האבל הרשמיות של מוסדות ואישים. כל החשבונות כאילו נעלמו מן השטח. גם כאשר בראש מודעת האבל שלה כתבה הרבנות הראשית "ברוך דיין אמת" נטו כולם לראות בכך עניין שבשיגרה, ולא הבעת ספיק.

אל מסע ההלוויה באו ראשי המדינה, הדת והדיפלומטיה. המונים נדחקו אחריהם, במסע שיצא מרחביה אל הר המנוחות. בתוך כל ההמולה נדחקה דמות המירה, שחנכה שחורים. היתה זו האלמנה הצעירה, מרים טולידאנו. מצבה היה מיוחד במינו. כאשר נישאה לשר, קיוותה כי יפתחו לפ-ניה שערי עולם חדש ונוח יותר. את הרוחה הכלכלית השיגה, ולמרות ש-כולם ניבאו מלחמה מרה ומכוערת בינה לבין בני השר על הירושה, היה מובטח לה לפחות דבר אחד: כל עוד לא תינשא מחדש, תיהנה מתשלום הגימלה המגיעה לה כאל-מנתו של שר. כאשר לתיקויתה האחרות — מעמד רם, בין עילית החברה הישראלית — נראה כי הרב טולידאנו חי מעט מדי זמן איתה כדי להבטיח לה אותם.

★ ★ ★

דמות עטופת-שחורים

פסוקי השבוע

- פנחם לבון, על דויד בן-גוריון: "אני בטוח שהוא לא זוכר אף אחד מהדברים שהצעת לו."
- משה דיין, בתגובה על האשמתו של אסיר פראג, מרדכי אורן, שהזויפים בעניין הביש לא בוצעו על דעת המזייפים בלבד: "הייתי מייצג למרדכי אורן שישיאר כמנופולין למשטרה החשאית של ציכסולובקיה את השיטה להאשים אנשים ללא ביטס."
- מנהיג מפ"ם, מאיר יערי: "מפ"ם לא תפגין הפגנות, מפ"ם לא תדליף הדלפות ולא תרפיש אישים בבוץ, מפ"ם תשב בממשלה עד קצה גבול אפשרויותיה."
- ראש הממשלה, דויד בן-גוריון, בתשובה לברכה בה כיבדוהו בעת ביקורו בדימונה, שיחיה עד מאה ועשרים שנה: "מדוע רק עד מאה ועשרים ולא יותר?"
- ראש ממשלת ברית-המועצות, ניקיטה כרושצ'וב: "למה לי מלחמה? יש לי כל כך הרבה נכדים ואפילו נין אחד."
- העתונאי מיכאל אסף: "לעולם לא יצדק מי שמכה על חטא רק על חזהו של הזולת."